

И той живи останали.
 Хубава бѣ Ангелинка,
 Като цвѣте отъ полето,
 Като ружа въвъ градинка,
 Като ангелъ отъ небето:
 Руссокоса, сивоока,
 Бѣлолика и засмѣна;
 Тѣнка, права и висока,
 Съ чиста ѣ хубава прѣмѣна,
 Четирнадесетъ години
 Туку що едвамъ броеше,
 А съсъ пѣрви домакини —
 Умна домакиня бѣше.
 Умна, пѣргава, кѣщовна,
 А гѣлчехъ въ махалата:
 „Нѣма друга по достойна
 Ни тукъ, нито по селата!“
 Споредъ неѣ дѣдо Блаже
 Всички грижи бѣ забравилъ,
 Наскѣрби ли се, той каже:
 „О, не, Богъ не ме ѣ оставилъ!“
 И въ часѣтъ пакъ веселъ стане,
 Па запѣ стара пѣсенъ,
 Или прикаска захване
 Съ нѣкой примѣръ намъ чудесенъ.
 Всѣка вечеръ въ неговата
 Кѣща бѣше вечеринка:
 Дружкитѣ изъ махалата
 Идѣхъ при Ангелинка.
 И тукъ весело плетѣхъ,
 Шиехъ или предѣхъ,
 Пѣехъ или четѣхъ
 И се сѣвга веселѣхъ.
 Дѣдо Блаже седнѣлъ въ кѣтътъ
 Ту ги гледа, ту се смѣе,

